

זרעו בחיים יו"ד שבט תשל"ה

ישנו ענין הדורש ביאור: התכנסות זו נערכת בקשר להסתלקותו של צדיק, להסתלקותו של נשיא, ענין שמשמעותו - כשמביטים בעיני בשר - שהצדיק עזב את העולם.

ובפרט, מכיון שנדרש מאיתנו שהתכנסות זו תהיה מלאת-חיים - מלאת-חיים לא רק עבור אלו המשתתפים בה, אלא מלאת-חיים בעוצמה כה רבה, עד שלאחר היציאה בגשמיות מהתכנסות זו, יעוררו ויחיו המשתתפים בה גם יהודים ובני-אדם שיפגשו לאחר-מכן. ובלשון הגמרא: "מחיה חיים", "טופח על-מנת להטפוח". וכיון שכן, נדרש עוד יותר הביאור: כיצד תיתכן שייכות וקשר בין שני ענינים שלכאורה לא זו בלבד שהם אינם זהים, אלא הם אף עומדים בסתירה זה לזה?

ביאור הדבר הוא, כפי שדובר פעם בארוכה: צדיק - כפי שהתורה דורשת ממנו - אינו מסתפק בכך שהוא צדיק לעצמו, אלא הוא "טוב לשמים וטוב לבריות": הוא דואג להשפיע על כל הנמצאים סביבו שיתנהגו גם הם בדרך הישרה, דרך הצדק והיושר, שעל שמה נקרא הוא בשם "צדיק".

כיצד יכול הצדיק לראות ולדעת שהוא אכן מילא את תפקידו וביצע את המשימה שלשמה נשלח לעולם?

רק אחרי עזיבתו את העולם: כשהוא חי כנשמה בגוף - ובלשון הפוסקים: כשהוא "יוצא ונכנס" - הרי כשחושבים על כך שהוא יכול להיכנס בכל רגע, חוששים מכך, ולכן מתנהגים כפי שהוא דרש וציפה; ואם-כן, אין זו ראייה גמורה לכך שהצליח במאמציו.

ההוכחה להצלחה היא רק כשישנו ענין הסתלקות הצדיק: באמת, באמיתיות הדבר - כפי שכותב בעל ההילולא במאמר שמסר ללמוד ביום זה, "באתי לגני" - ענין ההסתלקות אינו שהצדיק עוזב את העולם, אלא שההגבלות שעליו עוזבות, וישנו אור הסובב. ישנה אז השפעה - אף שאין רואים אותה בעיני בשר - ויש צורך רק להכין את הכלי, את כוח הקבלה, כדי לקבל את השפעת הצדיק.

ובלשון הגמרא - "מה זרעו בחיים - אף הוא בחיים": כשיש צורך להביא ראייה לכך ש"הוא בחיים" - מביטים בהתנהגותם של "זרעו", תלמידיו, אלו שזכו להיות מושפעים ממנו ישירות או באמצעות ספריו או מאמריו; ואז, כשמגלים ש"זרעו בחיים", שניכר בתלמידיו שהשפעתו פועלת ומלאת-חיים, עד לאופן שהיא "מחיה חיים", מפיצה חיים סביבה - אזי "אף הוא בחיים".

הגמרא אינה צריכה להביא ראייה לכך שיעקב היה בחיים בעולם הבא; המדובר הוא על החיים בעולם הזה. כש"זרעו בחיים" - אזי "אף הוא בחיים", בעולם הזה.

ואדרבה - ביתר שאת וביתר עוז: כשהוא רואה שאלו שהיו "זרעו" בחיים חיותו בעלמא דין, ממשיכים את ההשתדלות להפיץ יהדות, תורה ומצוות, ולעשות זאת באופן של דרכי נועם ודרכי שלום, אבל בתוקף אמיתי ובחוזק אמיתי, ובאופן שאינם מתעייפים, אלא עושים זאת פעם אחת ופעם נוספת, ככל הנדרש, עד שדבר ברור הוא שיצליחו בכך - אזי "אף הוא בחיים".

וכמדובר כמה פעמים, הוא עצמו נמצא יחד עם המתכנסים, ומוסיף להם כח; על-ידי התענוג שגורמים לנשמתו, מברך הוא את המתכנסים, וממילא - מוסיף כח בגשמיות וברוחניות בשייכות לעצם קיומם,

ובפרט - מוסיף כח בעבודה ובשליחות להפיץ יהדות, תורה ומצוות, צדק ויושר, כל אחד בכל מקום שידו מגעת, וכאמור לעיל - בנוגע לד' אמות האישיות שלו, בביתו, בנוגע לכל העיר בה הוא מתגורר, ובנוגע לכל המדינה.

פרשת חקת

ואזי "הוא בחיים", ומצליחים עוד יותר בשנה הבאה.

ואזי מתקיים ענינה האמיתי של הסתלקות, בדוגמת "אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין", והרי "צדיקים דומין לבוראן": כל יהודי, בכל מקום שהוא, ובפרט אלו המשתתפים בהתכנסות זו, מקבלים כוח ועוז נוספים לצאת בשליחות זו של "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים", להפוך את כל העולם לעולם שניכר בו שהוא דירתו של הבורא, ושהבורא הוא בעל-הבית האמיתי בו.

ואזי ברור הדבר, שיקויים, כדברי הרמב"ם בסוף הלכות מלכים בנוגע למלך המשיח, שלא יהיו קנאה ותחרות ומלחמה, אלא הכל יעסקו בחכמה בכלל, ובחכמת האלקות במיוחד, ובלשון הידוע - "יפוצו מעינותיך חוצה".

ואזי, בימים האחרונים של הגלות, יוסיף כל אחד מאיתנו, וכולנו יחד, בהפיכת העולם למאיר יותר, על-ידי "נר מצוה ותורה אור",

עד שהנזכה לקיום הייעוד "והיה הוי' לך לאור עולם", שהאלקות, הקב"ה, יאיר את העולם כולו, ונזכה לביאת משיח צדקנו, בקרוב ממש.

